

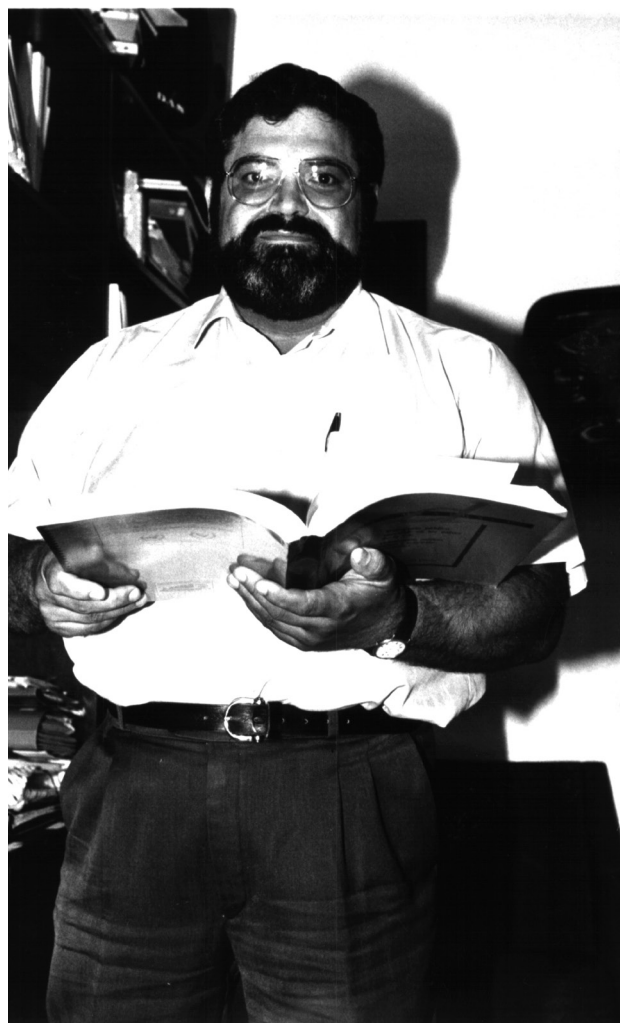
Pere Tubert, la radicalitat del servei als altres

A Pere Tubert li hauria agradat ser camioner. Si hagués pogut escollir, és clar. Perquè, per sobre de moltes coses, a ell li agrada viatjar. Malgrat aquest desig, al seu poble natal ningú en tenia cap dubte: quan el petit Pere pogués treballar, ho faria a l'Ajuntament. El seu pare era el sereno del poble, l'últim sereno de Cassà de la Selva. Així que era normal esperar que el nano, nascut l'any 1953, quan fos prou gran per treballar, ho fes amb nòmina del municipi. Però les coses no van anar com la majoria s'imaginava.

Text > JOSEP CAMPAJÓ

Pere Tubert va caure malalt de poliomielitis quan tot just havia complert els quatre anys. Va estudiar comerç, allò que es va inventar per als que no podien (o no volien) estudiar batxillerat. Malgrat tot, la seva primera feina, amb setze anys, va ser a les oficines d'un conegut escorxador industrial d'aus de Cassà. Hi va estar pocs anys, tres només. El seu apropament a l'ANIC, l'Asociación Nacional de Inválidos Civiles, va propiciar que acabés fent de funcionari. En l'Espanya de Franco, el règim va voler diferenciar els discapacitats per mèrits militars, els anomenats *caballeros mutilados*, dels que havien nascut amb disfuncions físiques o que les havien adquirit accidentalment. Els membres de l'ANIC gaudien de certs privilegis sota la tutela del moviment falangista: per exemple, anar a fer estades als centres que l'Estat tenia repartits arreu en benefici dels afiliats. En aquests centres de vacances la indumentària habitual era la camisa blava, que estava prohibida als discapacitats, ja que un *camisa blava* havia de ser perfecte, físicament i doctrinalment, mentre que un discapacitat no reunia aquestes condicions. Per a aquests, l'uniforme era una samarreta blanca i para de comptar.

Malgrat aquest ús dels mecanismes oficials, treballar a l'ANIC va permetre a Tubert tenir un primer contacte amb el món assistencial. L'entitat, gestionada únicament per discapacitats, va ser absorbida per un altre organisme estatal molt més professionalitzat, el SEREM. Per a Tubert, una de les tasques més satisfactòries va ser poder treballar al casal d'avis que es va obrir al carrer de la Rutlla de Girona. Fins que el traspàs de competències a la nova Generalitat de Catalunya el va portar a ser cap de negociat del Departament d'Afers Socials a Girona. Amb tot, malgrat treballar a Girona, Tubert seguia vivint a Cassà de la Selva. Com ell mateix afirma, «en seixanta-cinc anys només he canviat d'un costat a l'altre de la carretera, però mai he tingut l'experiència de viure fora del meu poble».

>> Pere Tubert, retratat el 1993 al seu despatx de MIFAS.

Font: CRDI. AJUNTAMENT DE GIRONA. DIARI DE GIRONA. (PEP IGLÉSIAS).

>> Tubert, el 2012, durant la presentació del concurs d'art de MIFAS, a l'antiga llibreria de la Generalitat. Font: AJUNTAMENT DE GIRONA. CRDI. EL PUNT AVUI (JOAN TRILLAS).

Excedència sense tornada

Vint anys com a funcionari ja eren massa per a ell. El món associatiu i l'assistencial atreien molt més la seva personalitat inquieta. Així que, als quaranta anys, va decidir fer alguns canvis en la seva vida. Aprofitant un dels drets que tenen els funcionaris, es va agafar una excedència sense dia de tornada. De fet, mai més va tornar. Primer va tastar la vida laboral competitiva, treballant de comercial per a una empresa de productes vinculats al món hospitalari i assistencial. Aquesta feina li va permetre conèixer la llibertat de viatjar, per feina però viatjar. Afiliat a una entitat de la qual va formar part des del seu inici gironí, MIFAS, va començar a participar-hi activament com a membre del consell d'administració. El fet d'alliberar-se de l'horari de funcionari li va permetre poder dedicar temps a MIFAS, però no el temps necessari. Per això l'entitat li va oferir un sou i una dedicació exclusiva, primer com a tresorer i ràpidament com a president. Tubert ha estat un dels presidents d'entitat més revalidat a les nostres comarques. Potser el que més. Ell fa broma i diu que quasi tant com el president Pujol o com qui va ser alcalde de Bescanó, Xavier Soy. Més de vint-i-cinc anys al capdavant d'una fundació que, com bé admet, ha tingut els seus èxits i els seus disgustos (molts més èxits que disgustos).

Explica que uns dels mèrits de MIFAS és haver estat sempre una entitat unida, amb tots els ets i uts però sense escissions. Segurament per això és una de les associacions

del ram més grans de la Península, amb més de quatre mil socis. Un altre dels aspectes positius, diu, és que MIFAS ha sabut compaginar l'atenció al gran discapacitat amb la dirigida a qui té una discapacitat menor. També ha afavorit la integració laboral i l'esport entre els seus associats, i manté una residència assistida, amb més de trenta-cinc places.

I si d'alguna cosa no està gaire content és del fet que Catalunya havia estat pionera en l'eliminació de barreres arquitectòniques, amb la creació d'una normativa important, i ara ha perdut pistonada. Afirma sense embuts que les exigències polítiques van convertir el pla inicial en poc realista i massa ambiciós. Exactament el mateix que ha passat amb la llei de la dependència; per un altre error de càlcul polític, una aparent solució s'ha convertit en un problema de difícil gestió.

La suma de frustracions envers l'Administració pública i el conformisme de moltes entitats socials, així com la pèrdua d'un recurs important com era la gestió de les zones blaves a la ciutat de Girona, van fer que veiés amb bons ulls una retirada de la vida pública i de la presidència de MIFAS. En parlar d'aquest cas, admet que el pacte fallit amb l'exalcalde Puigdemont el va deixar tocat, si bé afirma, de manera generosa, que segurament cadascú té la seva part de raó i de culpa.

Dos fills adoptats

Fa més de vint anys que està casat amb l'Imma, que pateix, també com ell, una discapacitat a causa de la pòlio i amb la qual té dos fills, adoptats, que ara voregen la vintena. Són una noia i un noi, sense cap discapacitat. En adoptar els seus fills, l'Imma i en Pere van tenir clar que no volien que tinguessin cap minusvalidesa, ja que eren conscients que amb el pas del temps ells dos, els pares, anirien perdent facultats físiques, mentre que la mainada les hauria d'anar guanyant.

Ara, en Pere es dedica a una altra de les seves passions, el col·leccionisme. Casa seva és un magatzem d'arxivadors i de caixes plenes de segells, dècims de loteria antics i papers del pare. Ara que té temps, aboca esforços a posar ordre en aquest univers de records. A això i a la lectura del més d'un miler de llibres que componen la seva biblioteca.

Només té un retret a fer, que fins a un cert punt creu que honora MIFAS: que l'entitat no ha rebut mai cap reconeixement per la seva tasca. Potser perquè sempre se l'ha considerat un espai necessari però molest per a les administracions públiques. Per això o perquè, com admet el seu bon amic Quim Bonaventura, des de l'entitat sempre han estat una mica «talibans» en la defensa dels drets dels discapacitats. Si és per això, Pere Tubert ho té clar: no rebre cap Creu de Sant Jordi és un honor.

MIFAS ha afavorit la integració laboral i l'esport entre els seus associats i ha compaginat l'atenció al gran discapacitat i al discapacitat menor